

OVERWEGING: ONDANKS ALLE CHAOS... VERTROUWEN
Themaviering Thomaskoor

DATUM : 26 januari 2020

VOORGANGER: Hans Schoorlemmer

EVANGELIE: Matteus 14, 22 - 33

Overweging

Hebben we geluisterd naar een wonderverhaal waarin Jezus dingen doet die wij mensen – van lang zal ze leven - nooit zullen kunnen? Over het water lopen...? Wat zou Thomas van Aquino, de grote Dominicaanse theoloog, daarover zeggen?

De grote drijfveer van Thomas was en is: de kerk duidelijk maken dat er geen tegenstelling kan zijn, geen strijd tussen geloof en rede. Ons verstand hebben we van God gekregen, is een gave Gods en daarmee goed. Als we denken dat Jezus over allerlei bovenmenselijke magische krachten beschikt, doen we tekort aan het 'mens-zijn' van Jezus en aan zijn 'van God-zijn'. Hij is echt mens als wij. De wonderbare daden die hij doet, doet Hij vanuit zijn geloof, zijn intense verbondenheid met de Eeuwige, in wie Hij is, die Hem draagt, zijn Vader. Verbonden in die liefde loopt Hij over het water en nodigt Hij Petrus uit - en daarmee ook ons - uit, naar Hem toe te lopen...over het water... Dat is de uitdaging.

Terug naar het verhaal. Wat horen we? Wat zien we?

De leerlingen worstelen in de nacht met water en wind. Jezus zelf heeft ze de avond daarvoor gevraagd voor hem uit te gaan naar de overkant van het meer. Midden op het meer gaat het stormen. Leerlingen en boot worden speelbal van de golven en de wind, van vernietigende natuurkrachten...Wat een herkenbaar beeld, ook van ons leven, van de chaos en onrust die er kunnen zijn. We zagen een driehonderd kilometer brede zandstorm over het al zo geteisterde Australië razen: de oostkust van Spanje, waar Nederlanders overwinteren, overvallen door sneeuw stormen. Protesterende menigtes op zoveel plekken in de wereld en soldaten die op hen schieten. Zoveel onrust soms ook vlak om heen, die je niet altijd ziet of hoort...Niet alles wordt in de media op ons afgeschreeuwd: het gedoe op je werk, in je eigen familie, met je zelf...Ik sprak iemand, die weer wilde solliciteren, die het er na lange tijd weer op waagde...zo bang voor afwijzing, weer een mislukking...

En waar is Jezus? ... Ver weg boven op de berg: om alleen te zijn en te bidden. Hij heeft de dag tevoren het weinige brood en de vis, dat er was God-dankend, gebroken en gedeeld. Het was voldoende, meer dan voldoende voor velen...In andere evangeliën horen we hoe mensen hem na dit gebeuren tot koning willen kronen. Die moeten we hebben, die kan ons redden...! Is dat de storm die in Jezus hoofd tekeer gaat: Jij moet ons helpen, jij bent de sterke man! Hij stuurde de mensen weg, ging de berg op om in afzondering te bidden. De nacht viel, en hij was helemaal alleen...zocht verbinding met die Hem droeg...

Bij het kiemen van het eerste morgenlicht, gaat Hij naar zijn leerlingen toe. Lopend over het water...Niets houdt geen tegen...Wat anderen bedreigt, daar gaat hij doorheen.

In het kiemende licht van de ochtend, zien de leerlingen een gestalte dichter bij komen. Ze zien geen redder, die hen uit water haalt. Integendeel. Het lichtschijnsel versterkt hun angst, zet hun wereld nog meer op de kop. Ze schreeuwen het uit van angst...Zoals een kind - helemaal overstuur - wordt benaderd door een lieve leerkracht. Gaat nog harder schoppen en afweren. In de chaos komt Jezus dichter en zegt: "Kalm maar, Ik ben het, wees niet bang". Petrus herkent de stem. De stem die zegt: Ik ben het Wees niet bang.

"Als U het bent, zeg me dan dat ik over het water naar U toe moet komen". De stem: "Kom". En Petrus, haantje de voorste stapt meteen uit de boot, trotseert de angst, trotseert het water. De golven en de wind krijgen hem opnieuw te pakken. Hij dreigt te verdrinken en schreeuwt: Heer red me. Wat gebeurt hier? Probeert Petrus hier enkel op eigen kracht te lopen, miskent hij het gevaar? Kijkt hij weer naar water en wind, naar wat hem bedreigt. Raakt hij gevangen in zijn angst. Verliest hij contact met Hem die roept. Hoe herkenbaar dat je weer gevangen raakt door de krachten en de angsten die je naar beneden trekken. Onze angst, ja ook de angst om te zeggen: ik ben bang, ik red het niet alleen. Jezus hoort zijn roepen, pakt hem beet, laat hem lijfelijk voelen dat Hij er is. Misschien zegt Hij wel: Lastig hè, te vertrouwen...

Samen stappen ze in de boot en de wind gaat liggen! Wat mooi en wat eenvoudig. Als Hij die het vertrouwen zelf is in de boot komt, zwijgen wind en water...De boot is beeld van de kerk - nog steeds - ook van ons, zoals we hier zitten. Dat Hij bij ons binnen komt, dat we storm en golven aan kunnen.